

хорректоръ въ Боготшюцъ-Катовицъ, сега е гимназиаленъ професоръ въ Катовицъ, писалъ: меси — съ оркестъръ и несъпроводни, хини, както и творби за оркестъръ.

Хопкинсонъ, Франсисъ — Hopkinson, Francis — първиятъ американски компонистъ, род. 1737, умр. 1791, собствено Х. е билъ виденъ американски политикъ, писателъ, изобретателъ и пр., но изявилъ способностъ и за музика, съчинявайки музикални творби. Х. е правилъ опити да подобри нѣкои музикални инструменти, и е изобретателъ на единъ особенъ инструментъ — съ звънци, — който нарекълъ „Bellarmonia“.

Хопкинсъ, Едуардъ Джонъ — Hopkins, Edward John — английски органистъ-виртуозъ и органоведецъ, род. 30 юни 1818 въ Вестминстеръ (Лондонъ), умр. 4 февр. 1901 въ Лондонъ, хористъ въ Royal Chapel, после ученикъ на Уалмислей, органистъ въ Лондонъ, концертиралъ до 78 си годишна възраст, писалъ „Органитъ, неговата история и конструкция“ (1855) — едно ценно дѣло. Х. е билъ сътрудникъ на лексикона на Гровъ.

Хоракъ, Венцелъ Емануелъ — Horak, Wenzel Emanuel — църковенъ компонистъ, род. 1 януари 1800 въ Мшено-Лобезъ (Чехия), умр. 15 септ. 1871 въ Прага, писалъ: меси, мотети, по единъ Реквиемъ и Пасионъ, и писалъ: „Многообяснителъ на хармонитъ и пр.“ (1846).

Хоракъ, Едуардъ и Адолфъ — Horak, Eduard, Adolph — братя — Едуардъ, род. 1839 въ Холицъ (Чехия), умр. 1892 въ Риво и Адолфъ, род. 15 февр. 1850 въ Янковицъ, основатели на известнитъ Виенски „Хоракови музикални училища“ (съ нѣколко клона въ разнитъ части на Виена), издали „Школа за пиано“ (съвмѣстно).

Хорална нота — се нарича начина на нотирането на Григорианския хоралъ, при който се отбелязва само промѣната на тоновитъ височини, и се показва разпредѣлението на украшенията по стрички — безъ да сж означени нотнитъ стойности.

Хорални преработки — се наричатъ такива многогласни творби, които иматъ за основа една хорална мелодия, която се разработва

имитационно или свободно, а сжщо и — контрапунктично третиране на единъ протестантски хоралъ: просто, нота срещу нота, фигурирано, канонично, или фугоподобно.

Хоралъ — (cantus choralis, cantus planus), фр. plainchant, англ. plain-song — се нарича, въ християнската (католическа) църква — пѣнието въ хоръ на богумолцитъ, което въвежда и реформираха папитъ Амброзий и Григорий Велики, и за това наречено — „Григориянско пѣние“. Нѣмцитъ го наричатъ още Choralgesang. Лютеръ, искайки да даде на народа достъпни, и на родния езикъ, църковни пѣсни — самъ много музикаленъ — съставя Х-ли, като: Eine feste Burg ist unser Gott, които сж се пѣяли въ хоръ — унисоново. Текстоветъ на тия хорали, или сж били преведени отъ латински, или заети отъ свещеннитъ книги, раздѣлени на 4 или на 8 строфи, а мелодиитъ имъ сж били заимствуванитъ отъ народнитъ пѣсни. Макаръ че сж се пѣяли унисоново, тѣзи хорали сж били, първоначално, въ многогласно сложение. За да бжде достъпенъ за масата, мелодиитъ на протестантския Х-лъ сж били съ еднакви нотни трайности. Следъ редица майстори, които култивиратъ протестантския Х., като: Крюгеръ, Валтеръ, Шулцъ, Екардтъ — въ лицето на Йох. Себ. Баха той намира своя най-голѣмъ майсторъ. Той поставя, въ края на всѣка своя църковна кантата и пасиони — по единъ четиригласенъ Х. и оркестъръ. Въ Края на XVI в. се явява и фигурирания Х. за органъ, или за гласове и оркестъръ, като Х-тъ за органъ, служащъ за уводъ къмъ службитъ, е сжществувалъ още преди това. Х-тъ играе въ службата на лютеранската църква една много голѣма роля.

Хорвицъ, Карлъ — Horwitz, Karl — компонистъ, род. 1 ян. 1884 въ Виена, умр. 18 авг. 1925 въ Залцбургъ, ученикъ на А. Шойнбергъ, билъ капелмайсторъ въ малки градове, 1911—14 — такъвъ на Нѣмския театъръ въ Прага, следъ което е живѣлъ като компонистъ въ Виена, писалъ: „Симфонична увертюра“, пѣсни — съ и безъ оркестъръ и др., въ които изпитва силно влиянието на своа учитель.